

"אור-לי"

מונודרמה

כתיבה: עדו סתר

בימוי: הדר משה

משחק: יעל זיגדון

תחנת אוטובוס. אור-לי נכנסת, גוררת מזוודה כבדה. נופלת. קמה.

אור-לי: אתה האוטובוס ל"בן גוריון", נכון? מתי יוצאים? (מסתכלת בשעון) עוד ארבעים וחמש דקות... אבל אתה כבר כאן. איזה סידורים אתה צריך לעשות? כן, ההורים שלי עוד מעט יבואו. אז לשבת כאן?

אור-לי פותחת את המזוודה, מוציאה מתוכה קרמבו ואוכלת אותו.

זהו. קודם אכלתי את הביסלי האחרון ואת הבמבה האחרון. ועכשיו זה גם הקרמבו האחרון. מצטערת שלא נתתי לך קצת. אבל אין את הדברים האלה בצרפת. ודווקא אותם אני הכי אוהבת. את שאר הממתקים יש. אפילו חומוס יש בצרפת. ולמרות שתמיד אמרתי לכולם שחומוס זה מגעיל וזה תמיד נוזל על הפרצוף אני... נו... איך אומרים... "מתה" על חומוס. פעם אחת אפילו אכלתי חומוס עם הידיים. הייתי רעבה, "מתתתי" מרעב. למרות שאני לא מבינה למה צריך למות כל הזמן? אם נורא רעבים אפשר לאכול ואם נורא צמאים אפשר לשתות וזהו. כבר תיכננתי לקחת קצת חומוס במזוודה. למרות שלחומוס בצרפת יש בערך בדיוק אותו טעם כמו פה. רציתי שישאר לי ממואר מישראל. אחרי 184 יום צריך משהו, לא? Julie ו Celine ישתגעו מזה. עוד כמה ימים אני אזמין אותם אליי הביתה ונאכל ונדבר... אז לקחתי קצת כסף מהארנק של maman וקניתי שתי חבילות. (לנהג) לא זוכרת איזה סוג. אולי אחלה. כן. ואז שמתי אותם במזוודה מתחת לבגדים של החורף. רוצה קצת? (פותחת את המזוודה. הופכת בה בגדים. נרתעת מהריח) איזה סירחון! הכל בגלל שהשתמשתי בבגדים של החורף פעם אחד. זה היה ביום הראשון של בית ספר. רציתי ללבוש את החצאית הכי יפה והחולצה הכי יפה והנעליים הכי יפים. והכנתי לי אותם בעצמי בלילה לפני.

אור-לי מוציאה בגדים מהמזוודה ומסדרת אותם. נשכבת במזוודה, מתכסה

בשמיכה ומנסה להירדם.

אני לא מצליחה לישון. אני זאת שתמיד יש לה עייפות בכל מקום, מול הטלוויזיה, בטיולים, באמצע שיעורי בית. אפילו במטוס בדרך לישראל נרדמתי, וזה היה בכלל באמצע היום. אבל כבר שבוע שאנחנו פה וקשה לי להירדם בלילה. כל פעם יש לי כאב בחלק אחר. ועכשיו אני בכלל לא מסוגלת להירדם. מעניין איך יהיה מחר. (אור-לי קמה ולובשת את בגדיה החגיגיים. שמה את המזוודה כילקוט) בבוקר maman ו papa נכנסו לחדר שלי וראו שאני כבר לבושה ומוכנה עם התיק היפה שלי מצרפת. Maman ישר יצאה. היא אמרה שנתקע לה משהו בעין. Papa שאל אותי אם אני זוכרת את העסק שעשינו ואני אמרתי שכן. בטח. אמרנו שלמרות שאנחנו יוצאים לטיול של חצי שנה בשמש שאני נורא נורא אוהבת אני עדיין אצטרך ללמוד בבית ספר, כמו שהוא ו maman עדיין יצטרכו לעבוד. אני אלמד בכיתה... (סופרת בצרפתית) ד'. כדי לא להפסיד חומר. בכיתה ד' כבר לומדים הרבה חדשות ואסור להפסיד. ואני גם אצטרך ללמוד עברית כדי ללמוד את כל החדשות האלה, אבל זה יהיה לי כיף כיף כי ילדים בגיל שלי לומדים שפות מאד מהר. איזה מוזר... הרי כל מה שטוב בטיול זה שלא צריך ללכת לבית ספר או לעבוד. וללמוד עברית מהר? איך אפשר ללמוד את השפה הזאת מהר? גם אם הייתי נשארת פה עוד מאה שנה לא הייתי לומדת אותה. בייחוד שלא הוא ולא maman עוזרים לי. הם הבטיחו לי שאחרי חצי שנה נגמר הטיול ואנחנו חוזרים לצרפת. הם הבטיחו לי! אז בשביל מה ללמוד? אבל כשהוא אמר לי את זה שמחתי שיש לי את ההזדמנות לעשות טיול. (הולכת) Papa לקח אותי לבית ספר. היה יום כל כך יפה בחוץ! שמיים בלי עננים כמעט בכלל ושמש יפה וצהובה. והלכנו. Papa אמר שזה בגלל שהוא רוצה שיהיה לנו כיף ביום היפה הזה. אבל אני ידעתי שהוא איבד את הדרך. הוא כל הזמן ניסה לשאול אנשים

אבל הוא לא שאל כל כך טוב. והשעה הייתה כבר שמונה פחות חמש ואני שאלתי אישה מבוגרת (נעצרת) "Excuse me, can you tell me where is Kalay school?" והיא הייתה נחמדה ואמרה לי והראתה לי עם הידיים איך מגיעים. בסוף זה היה כל כך קרוב! לקחתי את papa ביד והתחלנו לרוץ ולרוץ (צוחקת ורצה). הגענו קצת אחרי שמונה ונכנסנו לכיתה. המורה הייתה באמצע להגיד משהו והפסיקה. נעמדתי ליד הלוח.

אור-לי נעמדת בגבה לקופסאות. מחקה קול של מורה, מדברת בג'יבריש. מדברת בקולה הרגיל.

היא מדברת עליי? מה היא אומרת? אני לא מבינה מילה אחת ממה שהיא אומרת. והיא מדברת כל כך מהר! עכשיו זה כבר לא נראה לי כזה מהר אבל אז לא ידעתי להבין אפילו מילה אחת. הסתכלתי על papa והוא רק הסתכל עליי בחזרה. וחייך. המורה נעצרה ואמרה (מדברת בג'יבריש בקולה של המורה. לאחר מכן) "אורלי". (בקולה הרגיל) "אור-לי". (בקול המורה) "מה?" (בקולה הרגיל) "השם שלי הוא אור-לי". כי את זה כבר ידעתי להגיד וידעתי שכולם כאן רוצים לקרוא לי אורלי, למרות שזה בכלל שם אחר. (בקולה של המורה) "אור-לי". (מדברת בג'יבריש) "נו-עה" (מראה בידה על מקום פנוי) הלכתי לשבת ליד נו-עה (הולכת ומתיישבת), ואז papa הלך כי זה גם כן היה עסק שלנו. שאחרי שהוא רואה שאני יושבת והכל בסדר הוא הולך. ופתאום נועה התחילה לעשות קולות עם האף ולצחוק. וכל הילדים לידנו התחילו לצחוק. אז גם אני התחלתי לצחוק (צוחקת). וכולם הסתכלו עליי והמשיכו לצחוק עוד יותר. ונועה אמרה לי (בקול אחר) "מה את צוחקת, יא מסריחה". (קמה ומסתכלת על עצמה, מריחה את עצמה) כולי רטובה. זה בגלל שרציתי ללבוש בשבילם את

הבגדים הכי יפים שלי ואני ו papa לא מצאנו את הדרך ורצנו בשביל להגיע בזמן אחרי שהאישה הנחמדה אמרה לי איפה הבית ספר. אבל שתקתי. וכשהלכתי בהפסקה הביתה הורדתי את הבגדים של החורף ודחפתי אותם עמוק עמוק במזוודה שגם הם יהיו "מסריחה" קצת.

אור-לי מסדרת את המזוודה.

אז אתה לא רוצה חומוס? (מסתכלת בשעון) לא, זה בסדר. אני אשאר לשבת כאן. אבל אם כבר פתחת את הדלתות, למה אי אפשר לנסוע עכשיו? אה, בטח לוקח להם קצת זמן. לא תיתן לי לעלות בלי ההורים? בסדר, הם עוד מעט יגיעו. איך זה שלא מגיעים לכאן עוד אנשים? אה, זאת התחנה הראשונה. אתה יודע שיום אחרי זה פגשתי את מנואלה? לא רציתי לחזור לבית ספר. לקחתי את התיק ואמרתי להורים שאני הולכת, אבל תיכננתי סתם להסתובב במרכז קליטה. בדרך פגשתי את מנואלה. גילינו שהיא גרה בדיוק ממול! והתחלנו לדבר ונהיינו חברות. עכשיו היא החברה הכי טובה שלי כאן. בהתחלה בכלל לא האמנתי שהיא גם כן הגיעה מצרפת. היא יודעת עברית כל כך טוב! ולא רק לדבר, אלא גם לכתוב ולהבין. היא לקחה אותי לסרט הראשון שראיתי כאן: הארי פוטר. היא הייתה צריכה להקריא לי את כל התרגום, מילה אחרי מילה. עד שרי-רי התעצבן ואמר לנו לנו לסתום את הפה כבר.

אור-לי מתיישבת מול הקופסאות בגבה לקהל, מתלחשת.

(לוחשת לצד) מי זה הילד הזה? זה הילד הכי מגעיל בעולם. לא בישראל, בעולם! איך אפשר להיות יותר בשקט? אני לא מבינה כלום. כלום! זה עובר לי נורא מהר וגם אין ניקוד. (קמה) הנה הוא עובר לבד. (מסתכלת הצידה) אני עכשיו אלך אליו (הולכת בצעדים מהירים) ואגיד לו (מקללת בצרפתית) ושבגללו לא הבנתי חצי מהסרט! (חוזרת למקומה) אבל בסוף

נשארתי לשבת ליד מנואלה. היא הסבירה לי את כל מה שקרה בסרט ולא הסכימה לתת לי ללכת עד שאני לא אהיה כועסת.

אור-לי הולכת.

כשחזרתי הביתה רציתי לספר להורים על מנואלה וכמה אני שמחה שפגשתי חברה טובה כמוה בטיול. אבל הבית היה חשוך והם לא היו. כבר מהמדרגות שמעתי את הטלפון מצלצל והלכתי בכוונה לאט, כי לא היה לי כוח לענות. אבל הוא המשיך לצלצל ולצלצל. "הלו?" זה היה קול של גבר שדיבר בצרפתית. הוא שאל אם papa נמצא. אמרתי שלא. כש papa ו maman חזרו אמרתי לו שמישהו התקשר מצרפת. papa התחיל לדבר כל כך מהר, כמעט לא הבנתי. מי זה היה? מי זה היה? הוא דיבר צרפתית? הוא לא אמר מי הוא? מי זה היה? (מתנשמת) אף פעם לא ראיתי אותו ככה. ואז הוא אמר לי להיכנס לחדר שלי. (נכנסת למזוודה) על מה הם מדברים שם? למה הם לוחשים? (יוצאת מהמזוודה) "איפה maman? לא, אל תגיד לי שהיא הלכה לחברות. אין לה כאן חברות בכלל. אולי בגלל זה היא כל הזמן עצובה". אחרי זה papa החליט שהוא גם רוצה לענות לטלפונים. מאז הוא עונה כל פעם לטלפון ומעביר לי, כי הוא לא מבין שום דבר.

אור-לי מתיישבת במזוודה.

"חוגגים? מה?" (יוצאת מהמזוודה) שבועיים אחרי זה papa ו maman החליטו שעושים ארוחת ערב חגיגית אצלנו בבית, לכבוד זה שהתחלתי ללמוד בבית ספר ולכבוד זה שהם מצאו עבודה. "מה העבודה שלך, papa? איפה?" מפקח בטיחות בבניין? זאת בכלל לא הייתה העבודה של papa בצרפת. בצרפת הייתה לו חנות לרהיטים. מוזר שהוא עובד כל כך רחוק, ושהוא בכלל יודע להיות מפקח בטיחות. "ומה את עושה,

maman?" אחראית על סדר ונקיון? אם יש דבר ש maman שונאת לעשות זה לנקות. אפילו יותר ממני... אבל ראיתי ש maman סוף סוף מחייכת קצת, אז לא שאלתי אותה אם היא מעדיפה לעשות משהו אחר. ו papa גם כן נראה נורא שמח. מאז, כשאני עצובה, הם כל הזמן מזכירים לי כמה הייתי שמחה ביום הזה. אבל נראה לי שבעיקר הם היו שמחים. כן, באמת מוזר שהם עדיין לא כאן. ל maman לוקח הרבה זמן להתארגן. (מסתכלת בשעון) יש לנו עוד זמן. גם בלילה הזה לא הצלחתי לישון.

אור-לי נשכבת במזוודה ומתכסה.

אני יודעת שהמורה תקרא לי מחר ללוח... אני יודעת... היא הגיעה אליי אחרי השיעור ואמרה אם זה בסדר שהיא תקרא לי ללוח בשיעור חברה ושהיא תשאל אותי קצת שאלות. וישר עשיתי כן עם הראש. (מתרוממת) איזו טיפשה! במקום לשאול אותה על מה נדבר עשיתי לה כן עם הראש. וזה מחר... מה אני אעשה? Merde!

אור-לי יוצאת מהמזוודה, ונעמדת בגבה אל הקופסאות.

(בקולה של המורה) "ועכשיו אורלי, זאת אומרת, אור-לי, תספר לנו איך היא והוריה מתרשמים מישראל". (לוקחת צעד קדימה, בקולה הרגיל) בכלל לא הייתי מוכנה! אבל היא חיכתה וכל הילדים חיכו והייתי חייבת להגייד משהו. (לוקחת צעד אחורה. מפקקת) "אני... אור-לי... אוהבת את השמש. בקשר להו-ריה... כן!". (לוקחת צעד קדימה) כל הילדים בכיתה התחילו לצחוק עליי. (צוחקת על עצמה) איך לא ידעתי מה זה "הוריה"? אחרי זה נועה אמרה לי והמשיכה לצחוק עליי. גם על הפרצוף של המורה היה חיוך קטן והיא הסתכלה על הרצפה כל הזמן. הם לא מפסיקים לצחוק ואני רוצה ללכת (מתחילה ללכת. נעצרת). אלון נכנס. במקרה. והוא

מסתכל ישר עליי! (רצה ומתחבאת מאחורי החומה. מציצה) שלא יזכור אותי מהסרט. הוא מדבר יפה... אין לי מושג על מה. וכולם מקשיבים לו. לפחות הם כבר שכחו ממני. (צפצוף. לנהג) מה זה היה? אה, כבר שנים עשרה... טוב, תקשיב מה קרה אחרי זה. (יוצאת בריצה) אחרי הצלצול ברחתי החוצה לחפש את מנואלה. אבל היא לא הייתה באותו יום אז נעמדתי באמצע החצר (נעמדת). הגה כל הבנות מהכיתה שלי, עומדות וצוחקות. בטח עליי. שיצחקו, למי איכפת? ופתאום הרגשתי שמישהו הולך מאחוריי. בהתחלה חשבתי שזה שוב פעם איתי שרוצה לבוא ולהציק לי אבל זה היה אלון! (לנהג) אתה יודע ששמתי לב שהוא תמיד מחייך (מחייכת חיוך ענק) ככה? זה לא נראה לך קצת מסוכן? מה יקרה אם ייתקע לו הפרצוף באמצע החיוך? או אם הוא יהיה עצוב כשהוא יהיה גדול? (מפסיקה לחייך. מחכה כמה רגעים) לא הבנתי למה הוא בא לדבר איתי. הוא אמר משהו בקשר לכסף של מוצתלמידים. אבל לא הבנתי כלום! הוא שאל אותי איך קוראים לי. (מגמגמת). ואז אם אני יודעת עברית. (מגמגמת). ואז אם אני יכולה בכלל לדבר... (שמה שתי ידיים על פיה. מתחילה לצחוק) וגם הוא צחק. ואמר שאנחנו יכולים להיפגש בחצר גם מחר, אם אני רוצה. לא הבנתי למה הוא רוצה להיפגש דווקא איתי! שיחקנו כמה ימים בהפסקות והיה לנו כיף. אפילו המצאתי לו שם בצרפתית – רי-רי. כי רי בצרפתית זה צוחק והוא תמיד צחק כששיחקנו. אז אחרי כמה ימים חשבתי שכדאי לי להגיד לו "תגיד, ראית 'הארי פוטר'?" בשבוע שעבר, נכון?" הוא סתם עשה את עצמו. הוא ישר זכר. "למה צעקת עליי? אז מה אם כל הזמן דיברתי? ממילא כולם רק קוראים את התרגום. ניסיתי להבין מה כתוב". (מחכה כמה רגעים) "אז אולי עכשיו תבקש ממני סליחה?" כי נעלבתי נורא אחרי שהוא צעק עליי. ואז ראיתי אותו ממש מתעצבן. אפילו החיוך שלו זז קצת. הוא פשוט הלך והשאיר אותי עומדת לבד באמצע החצר. (אור-לי מתחילה ללכת לאורך הבמה)

"שלום!". "אלון, שלום!". "שלום אלון!" "היי, אלון". "אלון?". אחרי שהשלמנו הוא אמר לי שהוא חשב שלא באתי לבית ספר. אבל אני יודעת שזה לא נכון. מנואלה אמרה שעשיתי טעות שאמרתי לו להגיד לי סליחה, כי אנשים כאן לא אוהבים להגיד שהם מצטערים גם כשהם יודעים שהצד השני צודק. "מה שחשוב זה שהוא יודע שאת יודעת שהוא יודע שהוא לא היה בסדר, ושאת יודעת שהוא יודע". מרוב כל היודע והיודעת האלה התבלבלתי לגמרי... ואמרתי למנואלה שאם רי-רי לא יכול להגיד סליחה אלא רק לחייך כל הזמן אז אני לא רוצה להיות חברה שלו. אני חושבת שהיא אמרה לו את זה, כי אחרי כמה ימים קיבלתי ממנו פתק (מוציאה פתק מקופל מהילקוט). "מה זה? חכה שנייה". (פותחת את הפתק. צוחקת). הוא ניסה לכתוב excusez – moi, שזה "תסלחי לי" בצרפתית. והוא גם כתב את זה בתוך שמש, כי הוא ידע שאני אוהבת ושזה קשור לשם שלי בעברית. יצאה לו כזאת שמש מצחיקה! וצרפתית עם כל כך הרבה טעויות! (צוחקת) הייתי חייבת לרוץ ולתת לו נשיקה על הלחי, ולא היה איכפת לי שכולם יראו אותנו.

עולה על הקופסאות.

הרגשתי כל כך שמחה. אפילו יותר שמחה משהייתי ביום כיפור. (נעמדת) תגיד, אתה צם ביום כיפור? מאיזה גיל? אתה יודע שזה היה היום הכי מצחיק שהיה לי כאן? עוד רבע שעה? (מסתכלת בשעון) יש לנו עוד זמן לסיפור אחרון, לפני שההורים יגיעו. כשהייתי בצרפת בכלל לא ידעתי מה זה. גם papa ו mamaman לא ידעו. אבל בבית ספר הסבירו לנו מה עושים ביום הזה ושלא אוכלים ולא שותים יום שלם. יום שלם! כשאני אספר את זה ל Celine היא לא תאמין. היא תמיד צוחקת עליי שאם אני לא אוכלת שעה, הבטן שלי מתחילה לדבר. בהפסקה אחרי השיעור ראיתי את נועה והבנות המקובלות של הכיתה מדברות והתקרבת. שמעתי שהם דיברו על

יום כיפור ועל זה שלמרות שמותר לצום רק מגיל 12, הם יצומו כבר השנה. ואיזה כיף זה יהיה לצום בפעם הראשונה ולהיות ביחד כל הבנות של הכיתה ביום הזה. (נדחפת למעגל של הבנות) "זה בכלל לא חוכמה. אני בצרפת צמה מאז שיש לי שמונה! קודם כל, חייבים לשתות הרבה שוקו ולאכול הרבה ביסלי, במבה וקרמבו לפני שמתחילים לצום. כי זה עושה טוב בבטן ונותן כוח". כולם האמינו לי! "אז... לבוא לפגוש אותכם ליד הבית של יעל? באמת?" זאת הייתה הפעם הראשונה שהזמינו אותי לבוא! אמרנו שכל אחד יביא משהו ונשבענו לא לספר להורים.

אור-לי יורדת. מחייכת.

(אוכלת) "מה, ככה לא יהיה לי קשה לצום. יש עוד במבה?" (אוכלת) קבענו להיפגש שם בערב אחרי שיתחיל הצום כי ככה הוא יעבור לנו יותר מהר. כל מי שצם רק רוצה שהצום יעבור לו כמה שיותר מהר. אני לא מבינה את זה. (מקיפה את הקופסאות) כשחזרתי לשם בערב לכולם היה כאב בבטן. (מחזיקה את בטנה). גם לי. (מתיישבת) רציתי כבר ללכת, אבל (צוחקת) כולם התחילו לספר בדיחות, וחלק אפילו הבנתי. ואת כל מה שלא הבנתי הסבירו לי עד שצחקתי נורא... וישבנו ודיברנו עד שהיה מאוחר. "לאן אתם הולכים? אפשר להישאר עוד, ולשחק... ביום חמישי? כאן? כן, אם אני לא אעשה משהו אחר." הם הזמינו אותי לשחק איתם ביום חמישי! (הולכת ומחזיקה את בטנה) "אסור לאכול ביום כיפור. אסור. אסור לי לאכול... עכשיו גם אני רוצה שהצום הזה ייגמר כבר... אם אני אוכל הם לא יהיו חברות שלי יותר..." הלכתי לרי-רי. ולמרות שהוא לא צם הוא לא אכל ולא שתה וכל הזמן ספר איתי ביחד עוד כמה זמן נשאר.

אור-לי מתיישבת.

(לנהג) הצלחתי לא לאכול ממש עד הסוף. נשבעת. ואחרי יום כיפור כבר היה לי קצת יותר טוב. נפגשתי הרבה עם רי-רי. הוא אמר לי שאני החברה הכי טובה שלו, ושהוא יהיה עצוב כשאני אצטרך לעזוב, כי הוא יישאר לבד. הבנות של הכיתה היו מזמינות אותי לפעמים למשחקים, נועה הפסיקה לצחוק עלי כמעט בכלל ואיתי מצא מישו אחר להציק לו. פתאום נשאר רק חודשיים לסוף הטיול... ואז רק שלושה שבועות... ואז רק שלושה ימים!

אור-לי מסתכלת על המזוודה.

כבר חשבתי מה לשים במזוודה ועשיתי בראש רשימה מסודרת כש papa ו maman נכנסו לחדר שלי. הם אמרו שאנחנו מגדילים את הטיול בעוד כמה חודשים, בגלל שנורא כיף לנו פה. ושאפילו נעבור לדירה חדשה שהיא כבר לא במרכז קליטה עוד שלושה ימים.

אור-לי נכנסת למזוודה.

"אבל אני רוצה לחזור עכשיו. למה אי אפשר לחזור עכשיו? למה? למה אתם לא עונים לי? Maman, אל תצאי! כולם יודעים שלא נתקע לך משהו בעין ושאת בעצם בוכה!" (מורידה את ראשה. לאחר כמה רגעים מרימה אותו שוב ומשפשפת את עיניה) "אבל הראית לי את הכרטיסים כשהגענו! ראיתי אותם! והיה כתוב שם שחוזרים עוד שלושה ימים! איך אפשר לשנות את התאריך אם זה כתוב? אל תגידי לי שזה לא כל כך נורא ושיהיה לי עוד זמן בשביל הטיול. Comment tu m'as fait ça? Quoi? אתה לא רוצה לחזור? אתה לא מתגעגע לבית שלך? לחברים שלך? תגידי משהו!"

אבל papa שתק. ועשה את מה שהוא תמיד עושה כשהוא לא יודע מה להגידי. הוא ניסה להצחיק אותי. אבל הפעם החלטתי לא לוותר לו. כשהוא ראה שאני נשארת עצובה הוא אמר שגם הוא היה רוצה לחזור, אבל עכשיו

אי אפשר. ושהם מצטערים שזה יצא ככה פתאום. מה זה עוזר לי? ומי בכלל רוצה לעבור דירה? אני רוצה לחזור עכשיו! (קוראת) "אל תענה לטלפון. אם תענה... אני לא באה להסביר לך". אבל papa נכנס למטבח ודיבר בצרפתית בשקט. אני חייבת לשמוע. (יוצאת מהמזוודה ומרימה טלפון. עוצרת את הנשימה לכמה רגעים, מניחה את השפופרת בזהירות. רצה ומתיישבת בחזרה במזוודה) "חברת הנכסים... תשלום על החנות? תוך שלושה עד שישה חודשים יבטלו את הצו, ואז תוכל לחזור לצרפת?" אני לא מאמינה. והם אמרו לי שמגדילים את הטיול... אבל אני כבר הבנתי בדיוק למה נסענו ל"טיול" הזה, ולמה papa צריך לעבוד בתור שומר ו maman בתור מנקה, כי הם ידעו שנצטרך להישאר כאן עוד זמן ושאחרי חצי שנה חייבים לעזוב את המרכז קליטה ולמצוא בית אחר. למה papa לא סיפר לי? ו maman? רק בגלל זה מגיע להם לא לראות אותי יותר בחיים. (הולכת למזוודה ומתכסה) בטח כל הילדים בבית ספר יגלו. ועוד מעט רי ומנואלה ידעו ולא ירצו להיות חברים שלי בכלל... מי רוצה להיות חבר של שקרנית שיש לה חובות? אני אצטרך לעבור לבית ספר אחר... וגם שם יגלו תוך שנייה... הנה. ה"טיול" שלי בישראל נגמר. אני חוזרת לבית שלי, שאני מתגעגעת אליו, וגם ל Celine ו Julie, שבטוח מתגעגעות אליי. אני לא אגלה לאף אחד שאני באה. אני פשוט אבוא ואלך לבית ספר יום אחרי, כאילו שום דבר לא קרה. איזה מצחיק זה יהיה... אני אוכל לדבר מהר כמו שאני אוהבת ואני בדיוק אבין מה כולם אומרים. (נבהלת, עוזבת את המזוודה) "maman... המזוודה? לא, זה סתם... לא, עדיין לא סידרתי את התיק. אני אסדר אותו בבוקר. כי אני עייפה ורוצה ללכת לישון עכשיו. כן, בטח שאני הולכת מחר לבית ספר. למה לא? אני לא חושבת שזה רעיון טוב שתלוו אותי. למה? כי... כי אני הולכת עם מנואלה. אבל ההורים של מנואלה לא באים איתה. ויש לנו הרבה דברים חשובים לדבר עליהם. לא, אני... אני אתכסה לבד. כן, בטח שאני אזמין את כל החברים שלי לבית

החדש". הייתי חייבת לשקר לה. ולגנוב בבוקר את הכרטיס טיסה. מה עם רי-רי? לא, לא סיפרתי לו. כי... כי... כי לא יצא. לא רציתי להתקשר אליו. פחדתי שאולי ההורים ישמעו וינסו לעצור אותי. רציתי לכתוב לו מכתב. אפילו התחלתי. (מוציאה מהתיק כמה דפים מקומטים ומתחילה להקריא) "לרי-רי היקר! אני רוצה להצטער...." אבל קשה לי. כתבתי קודם כל בצרפתית ואז ניסיתי לעבור מילה מילה בעברית אבל יצא לי משהו מצחיק כזה עם כתב של ילדים ממש קטנים, אז וויתרתי. אז לא הספקתי לכתוב לו כלום... אני כבר אכתוב לו כשאני אגיע לצרפת. למרות שהמחשבים שם בכלל לא בעברית. לא, הוא לא יודע אנגלית כל כך טוב... עוד שתי דקות? ו... אתה תיתן לי לעלות בלי ההורים, נכון? יופי. כן, יש לי כסף (מוציאה ארנק קטן. סופרת) un, deux, trois, quatre, cinq, six... כרטיס? (מחפשת, מוציאה כרטיס) הנה. (מוציאה קרמבו) אפילו לקחתי קרמבו אחרון אחרון לטיסה. כן, חבל שלא יצא לי להיפרד מרי-רי. אבל... לא נורא. העיקר שיצא לי לפגוש אותו, נכון? מעניין אם ימשיכו לקרוא לו רי-רי? בטח ממחר כולם יקראו לו אלון, והוא ישכח שפעם פעם הייתה ילדה שקראה לו רי-רי. אז... אז הכל מוכן. (נעצרת. לנהג) נכון, אין קרמבו בצרפת. ושכחתי לקחת... אז... אז אני אבקש ממנואלה שתשלח לי. (לנהג) זה לא מגיע טוב בדואר? אז... אז אני אסתדר בלי. כמו שהסתדרתי ביום כיפור. זה באמת היה רק יום אחד... ואני נורא אוהבת... (לעצמה) אולי אני אקנה ואטום מחר? אבל מה אני אעשה עם הכרטיס? (לנהג) נכון, אפשר לשנות את התאריך. אתה נוסע עכשיו? טוב, אני אקנה ואבוא שוב מחר. להתראות. (מתיישבת) אני אקנה ואבוא שוב מחר. (אוכלת את הקרמבו).